HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

30 aprilie 2009 *

În cauza T-18/03,

CD-Contact Data GmbH, cu sediul în Burglengenfeld (Germania), reprezentată de J. de Pree și R. Wesseling, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii P. Oliver, X. Lewis și de doamna O. Beynet, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2003/675/CE a Comisiei din 30 octombrie 2002 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul

* Limba de procedură: engleza.

privind SEE (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution și COMP/36.321 Omega – Nintendo) (JO 2003, L 255, p. 33),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a opta),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii S. Papasavvas și N. Wahl (raportor), judecători,

grefier: doamna C. Kantza, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 mai 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1. *Întreprinderile în cauză*

1 Nintendo Co., Ltd (denumită în continuare „NCL" sau „Nintendo"), societate cotată în bursă cu sediul la Kyoto (Japonia), este societatea aflată la conducerea grupului de societăți Nintendo, specializate în producerea și distribuirea consolelor de jocuri video și a cartușelor de jocuri destinate utilizării pe aceste console.

2 În Spațiul Economic European (denumit în continuare „SEE"), activitățile Nintendo sunt conduse, pe anumite teritorii, de filiale la care aceasta deține o participație integrală, principala filială fiind Nintendo of Europe GmbH (denumită în continuare „NOE" sau „Nintendo"). La momentul situației de fapt, NOE coordona anumite activități comerciale desfășurate de Nintendo în Europa și era distribuitorul său exclusiv în Germania.

3 Pe alte teritorii de vânzare, Nintendo a desemnat distribuitori exclusivi independenți. Astfel, The Games Ltd, o divizie comercială a John Menzies Distribution Ltd, filială deținută integral de John Menzies plc, a devenit în august 1995 distribuitorul exclusiv al Nintendo în Regatul Unit și în Irlanda, menținându-și această calitate cel puțin până la 31 decembrie 1997.

4 Referitor la reclamantă, CD-Contact Data GmbH, aceasta era distribuitorul exclusiv al Nintendo în Belgia și în Luxemburg, cel puțin în perioada aprilie-31 decembrie 1997.

2. *Procedura administrativă*

Investigația privind sectorul jocurilor video (Cazul IV/35.587 PO Video Games)

5 În martie 1995, Comisia a inițiat o investigație privind sectorul jocurilor video (Cazul IV/35.587 PO Video Games). În cadrul acestei investigații, la 26 iunie și la 19 septembrie 1995, în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3) Comisia a adresat Nintendo solicitări de informații referitoare în special la distribuitorii și la filialele acesteia, la acordurile de distribuție încheiate în mod oficial cu aceste întreprinderi și la condițiile generale de vânzare. NOE a răspuns la aceste solicitări prin scrisorile din 31 iulie și din 26 septembrie 1995.

Investigația suplimentară privind în special sistemul de distribuție al Nintendo (Cazul IV/35.706 PO Nintendo Distribution)

6 În urma primelor sale concluzii, în septembrie 1995, Comisia a inițiat o investigație suplimentară privind în special sistemul de distribuție al Nintendo (Cazul IV/35.706 PO Nintendo Distribution).

7 În cadrul acestei investigații, la 9 octombrie 1995, Comisia a adresat Nintendo o solicitare de informații. Între reprezentanții Nintendo și Comisie s-au desfășurat mai multe reuniuni privind politica de distribuție a Nintendo. Pe de altă parte, Nintendo a furnizat diferite versiuni ale acordurilor pe care le-a încheiat cu anumiți distribuitori ai acesteia.

Investigația inițiată în urma plângerii depuse de Omega Electro BV (Cazul IV/36.321 Omega – Nintendo)

8 La 26 noiembrie 1996, Omega Electro, societate care își desfășoară activitatea în sectorul importului și al vânzării de jocuri electronice, a introdus o plângere în temeiul articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 17 care privea în mod esențial distribuția de cartușe și de console de jocuri Nintendo, îndeosebi pentru motivul că Nintendo limita comerțul paralel și practica în Țările de Jos un sistem de prețuri impuse de revânzare. În urma acestei plângeri, Comisia și-a extins investigația (Cazul IV/36.321 Omega – Nintendo). La 7 martie 1997, Comisia a transmis Nintendo și John Menzies o solicitare de informații. În răspunsul din 16 mai 1997, Nintendo a admis că unele dintre acordurile sale de distribuție și anumite condiții generale ale acestei întreprinderi conțineau restricții privind comerțul paralel în cadrul SEE. În octombrie 1997, Comisia a adresat John Menzies o nouă solicitare de informații, la care aceasta din urmă a răspuns la 1 decembrie 1997, furnizând anumite informații cu privire la înțelegerea în litigiu.

9 Prin scrisoarea din 23 decembrie 1997, Nintendo a informat Comisia că devenise conștientă cu privire la „o problemă gravă în legătură cu comerțul paralel în interiorul Comunității" și și-a exprimat dorința de a coopera cu Comisia.

10 La 13 ianuarie 1998, John Menzies a furnizat alte informații. La 21 ianuarie 1998, la 1 aprilie 1998 și la 15 mai 1998, Nintendo a transmis Comisiei sute de documente. La 15 decembrie 1998, s-a desfășurat o reuniune între Comisie și reprezentanții Nintendo în cursul căreia a fost evocat aspectul acordării eventuale de compensații terților lezați de înțelegerea în litigiu.

11 În plus, ca urmare a propriei declarații, Nintendo a luat măsuri de garantare, în viitor, a respectării dreptului comunitar și a oferit compensații financiare terților care au suferit un prejudiciu financiar ca urmare a acțiunilor sale.

12 Prin scrisoarea din 9 iunie 1999, Comisia a solicitat reclamantei să îi comunice dacă documentele referitoare la aceasta, depuse la dosarele Comisiei, conțineau date confidențiale. Tot în această scrisoare, Comisia a precizat că avea în vedere inițierea unei proceduri oficiale împotriva anumitor societăți, printre care se afla și reclamanta.

13 La 26 aprilie 2000, Comisia a adresat Nintendo și altor întreprinderi în cauză, printre care figura și reclamanta, o comunicare privind obiecțiunile pentru încălcarea articolului 81 alineatul (1) CE și a articolului 53 alineatul (1) din Acordul privind SEE (denumit în continuare „Acordul privind SEE"). Răspunzând la obiecțiunile reținute de Comisie, Nintendo și celelalte întreprinderi în cauză au transmis observații scrise prin intermediul cărora Nintendo și majoritatea celorlalte întreprinderi au solicitat aplicarea Comunicării Comisiei din 18 iulie 1996 privind neaplicarea de amenzi sau reducerea cuantumului acestora în cauzele având ca obiect înțelegeri (JO C 207, p. 4, denumită în continuare „comunicarea privind cooperarea"). Niciuna dintre părți nu a solicitat desfășurarea unei audieri oficiale. Nintendo nu a contestat materialitatea faptelor expuse în comunicarea privind obiecțiunile.

14 Referitor în special la reclamantă, la 13 iulie 2000, a fost transmis Comisiei răspunsul la comunicarea privind obiecțiunile. La 16 octombrie 2000, s-a desfășurat o reuniune informală între reclamantă și serviciile Comisiei. În urma acestei reuniuni, la 6 noiembrie 2000, reclamanta a depus un răspuns suplimentar la comunicarea privind obiecțiunile.

3. *Decizia în litigiu*

15 La 30 octombrie 2002, Comisia a adoptat Decizia 2003/675/CE privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution și COMP/36.321 Omega – Nintendo) (JO 2003, L 255, p. 33, denumită în continuare „Decizia"). Decizia a fost notificată reclamantei la 8 noiembrie 2002.

16 Printre altele, Decizia cuprinde următoarele dispoziții:

„*Articolul 1*

Următoarele întreprinderi au încălcat articolul 81 alineatul (1) [CE] și articolul 53 alineatul (1) din Acordul privind SEE prin participarea, în perioadele menționate, la un ansamblu de acorduri și de practici concertate pe piața consolelor de jocuri specializate și a cartușelor de jocuri specializate fabricate de Nintendo, având ca obiect și ca efect restrângerea exporturilor paralele a consolelor și a cartușelor de jocuri Nintendo:

[…]

— [reclamanta], în perioada cuprinsă între 28 octombrie 1997 și sfârșitul lunii decembrie 1997.

[…]

Articolul 3

Pentru sancționarea încălcării săvârșite de întreprinderile menționate la articolul 1 se aplică următoarele amenzi:

[…]

— [reclamanta]: 1 milion de euro.

[…]”

17 Cu privire la evenimentele survenite în Belgia și în Luxemburg, Comisia arată în special că „[e]ra clar pentru [reclamantă] că trebuia să se asigure că propriii clienți nu recurg la exporturi paralele”. Aceasta ar rezulta dintr-un telefax trimis NOE de reclamantă la 28 octombrie 1997 prin care ar fi asigurat că nu dorea niciun export [a se vedea considerentele (195) și (196) ale Deciziei]. În opinia Comisiei, această scrisoare de răspuns la o scrisoare adresată de NOE prin care aceasta din urmă o întreba dacă unul dintre clienții săi ar fi putut vinde produse Nintendo la clienții Nintendo France SARL ar arăta că reclamanta și Nintendo „ajunseseră la un «concurs de voințe» cu privire la faptul că nu trebuia să existe exporturi […] și că [reclamanta] supraveghea livrările către clienții […] care puteau fi suspectați că exportă” [a se vedea considerentul (317) al Deciziei].

18 De asemenea, Comisia menționează că, în perioada septembrie-decembrie 1997, reclamanta a avut un schimb de corespondență cu NOE cu privire la importurile paralele pe teritoriul acesteia, în speranța că această „problemă” ar fi soluționată [a se vedea considerentul (197) al Deciziei].

19 În vederea stabilirii cuantumului amenzilor, Comisia a aplicat în Decizie metodologia prevăzută de Liniile directoare privind metoda de stabilire a amenzilor aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și al articolului 65 alineatul (5) [CO] (JO 1998, C 9, p. 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 69, denumite în continuare „liniile directoare"). În schimb, ca urmare a naturii verticale a încălcării, Comisia a decis să nu ia în considerare comunicarea privind cooperarea.

20 În primul rând, Comisia a stabilit cuantumul de bază al amenzilor în funcție de gravitatea și de durata încălcării.

21 În această privință, Comisia a considerat mai întâi că întreprinderile în cauză săvârșiseră o încălcare foarte gravă, având în vedere natura acesteia, efectele sale concrete asupra pieței și întinderea pieței geografice relevante.

22 În continuare, Comisia a considerat că, întrucât încălcarea unică și continuă privea mai multe întreprinderi de dimensiuni foarte diferite, era necesar să se recurgă la un tratament diferențiat al întreprinderilor în cauză pentru a se lua în considerare ponderea specifică a fiecăreia dintre acestea și, prin urmare, efectele reale ale comportamentului lor ilicit asupra concurenței. În acest scop, întreprinderile în cauză au fost împărțite în trei grupe în funcție de importanța relativă a fiecăreia dintre acestea prin raportare la Nintendo, în calitate de distribuitor al produselor relevante în SEE. Comparația a fost efectuată prin referire la cota fiecărei întreprinderi din volumul total al consolelor și al cartușelor de joc Nintendo cumpărate în vederea distribuirii acestora în SEE în anul 1997, ultimul an în cursul căruia a fost săvârșită încălcarea. Pe această bază, numai Nintendo a fost plasată în primul grup, în timp ce numai John Menzies figura în al doilea grup. În privința acestor întreprinderi, Comisia a stabilit cuantumul de plecare preliminar în funcție de gravitate la 23 de milioane de euro în cazul Nintendo și la 8 milioane de euro în cazul John Menzies. Cu privire la alte întreprinderi în cauză, s-a reținut un cuantum de plecare preliminar de 1 milion de euro.

23 În plus, pe de o parte, pentru a asigura amenzii un caracter suficient de descurajator și, pe de altă parte, pentru a lua în considerare dimensiunea și resursele globale ale Nintendo, ale John Menzies și ale Itochu Corp., Comisia a majorat aceste cuantumuri

de plecare. În mod specific, în privința Nintendo, Comisia a reținut că, în afara dimensiunii sale, net inferioară dimensiunii Itochu, trebuie luat în considerare că Nintendo era fabricantul produselor care au făcut obiectul încălcării. Având în vedere aceste elemente, Comisia a aplicat un coeficient multiplicator de 3 cuantumurilor stabilite în cazul Nintendo și Itochu și de 1,25 în privința John Menzies, astfel încât cuantumurile de plecare au fost stabilite la 69 de milioane de euro în cazul Nintendo, la 10 milioane de euro în cazul John Menzies și la 3 milioane de euro în cazul Itochu.

24 În ceea ce privește durata încălcării săvârșite de fiecare întreprindere, cuantumul de bază a fost majorat cu 10 % pe an. Întrucât reclamanta a participat la încălcare numai într-o perioadă puțin mai mare de două luni, Comisia a considerat că nu trebuia majorat cuantumul de plecare al amenzii aplicate.

25 Prin urmare, Comisia a stabilit cuantumul de bază al amenzii aplicate reclamantei la 1 milion de euro.

26 În al doilea rând, pe baza circumstanțelor agravante, cuantumul de bază al amenzii aplicate Nintendo a fost majorat, pe de o parte, cu 50 %, pentru motivul că această întreprindere fusese conducătorul și instigatorul încălcării, și, pe de altă parte, cu 25 %, întrucât continuase încălcarea după primele acte de cercetare efectuate în cadrul investigației Comisiei, în iunie 1995. Cuantumul de bază al amenzii aplicate John Menzies a făcut obiectul unei majorări cu 20 % corespunzând, mai întâi, unei majorări de 10 %, pentru a se lua în considerare că aceasta continuase încălcarea după inițierea investigației Comisiei, și, apoi, al unei majorări de 10 % ca urmare a refuzului acesteia de a coopera cu Comisia.

27 În al treilea rând, în cadrul examinării circumstanțelor atenuante, Comisia a considerat de la bun început că reducerea amenzii aplicate uneia dintre întreprinderile în cauză, Concentra – Produtos para crianças, SA (denumită în continuare „Concentra”), distribuitor exclusiv al Nintendo în Portugalia, era justificată din cauza rolului acesteia exclusiv pasiv în cursul celei mai mari părți a perioadei în cauză. În continuare, Comisia a acordat Nintendo o reducere de 300 000 de euro, pentru a lua în considerare

compensațiile financiare oferite de această întreprindere terților lezați prin înțelegerea în litigiu care fuseseră identificați în comunicarea privind obiecțiunile. În sfârșit, au fost acordate reduceri de 40 %, respectiv de 25 % în privința John Menzies și a Nintendo, având-se în vedere cooperarea efectivă a acestora cu Comisia. În schimb, celorlalte întreprinderi în cauză nu li s-a recunoscut nicio circumstanță atenuantă.

Procedura și concluziile părților

28 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 17 ianuarie 2003, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

29 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a opta) a hotărât deschiderea procedurii orale.

30 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința desfășurată la 21 mai 2008.

31 În cadrul acestei ședințe, la solicitarea Tribunalului, Comisia a prezentat un anumit număr de înscrisuri cu privire la care reclamanta a fost invitată să își prezinte observațiile. Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 26 mai 2008, reclamanta a menționat că nu avea observații de formulat cu privire la înscrisurile menționate. Ca urmare a depunerii acestei scrisori, Tribunalul a hotărât că era necesară terminarea procedurii orale.

32 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea Deciziei în măsura în care îi este adresată, în tot sau în parte, în special articolele 1 și 3;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

33 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

34 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 81 CE, a obligației de motivare, precum și pe o eroare vădită de apreciere. Al doilea motiv privește încălcarea principiilor bunei administrări, egalității de tratament și proporționalității, precum și o încălcare a obligației de motivare.

35 În cadrul ședinței, reclamanta a susținut, de asemenea, că, având în vedere durata procedurii administrative și contencioase, ar fi necesară cel puțin reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată.

1. *Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 81 CE, a obligației de motivare, precum și pe o eroare vădită de apreciere*

Argumentele părților

36 Reclamanta susține că, pe baza documentelor citate în Decizie, Comisia nu putea să concluzioneze asupra existenței unui acord sau a unor practici concertate între aceasta și Nintendo. Prin urmare, nu numai că articolul 81 CE ar fi fost aplicat în mod eronat de Comisie, ci nu ar fi fost respectată nici obligația de motivare care îi revine în temeiul articolului 253 CE.

37 Mai întâi, reclamanta susține că acordul de distribuție pe care l-a încheiat cu Nintendo în aprilie 1997 permitea, în temeiul articolului 4.6, „exporturile pasive" și nu conținea nicio clauză de limitare a comerțului care să încalce articolul 81 CE.

38 În continuare, reclamanta amintește că nu a încheiat niciodată și nu a participat la un acord având ca obiect restrângerea comerțului paralel. În această privință, reclamanta susține că exporta în mod pasiv și la scară largă produsele Nintendo și că aproviziona în cunoștință de cauză clienții care fie revindeau aceste produse unor clienți stabiliți în afara Belgiei și a Luxemburgului, fie erau ei înșiși stabiliți în afara acestor teritorii. Dosarul Comisiei nu ar conține niciun element care să indice că un refuz de livrare ar fi fost opozabil clienților reclamantei pentru motivul că aceștia se găseau în afara teritoriilor menționate sau că produsele livrate ar fi ulterior exportate.

39 Reclamanta arată că exista o diferență clară între situația de fapt care îi era specifică și situația de fapt specifică altor distribuitori care sunt destinatari ai Deciziei. Astfel, întinderea constatărilor Comisiei privind comportamentul acesteia ar fi foarte limitată. Concluzia Comisiei, potrivit căreia elemente de probă suficiente permiteau să se concluzioneze în sensul că reclamanta participase la un acord sau la o practică concertată alături de Nintendo în vederea limitării exporturilor paralele, ar părea că se întemeiază mai degrabă pe constatările referitoare la politica Nintendo în materie de distribuție de la debutul anilor '90 decât pe o apreciere specifică și obiectivă a documentelor referitoare la reclamantă.

40 În mod specific, reclamanta susține că faptul că a devenit distribuitor al produselor în cauză abia în aprilie 1997, cu alte cuvinte pe parcursul perioadei în care Nintendo și-a revizuit politica generală în materie de distribuție și a încercat să se conformeze regulilor comunitare în domeniul concurenței, nu a fost luat în considerare de Comisie. Într-un asemenea context, Comisia nu se putea să se întemeieze doar pe convingerea că distribuitorii nou-desemnați au fost pur și simplu integrați în planul de distribuție pus anterior în aplicare.

41 În prezenta cauză, nu ar exista nicio dovadă care să ateste existența unui concurs de voințe între reclamantă și Nintendo sau o acceptare, tacită ori expresă, din partea reclamantei a politicii unilaterale a Nintendo. Comisia nu ar fi respectat cerințele stabilite de jurisprudență privind nivelul dovedirii unui acord. Reclamanta susține că, astfel cum a arătat în răspunsul la comunicarea privind obiecțiunile, factorii care determină concluzia privind existența unui acord orizontal nu pot fi considerați suficienți în toate situațiile pentru dovedirea existenței unui acord vertical. În special, reclamanta consideră că, deși contactele dintre furnizori și distribuitori sunt logice și acceptabile din punctul de vedere al dreptului concurenței, această situație nu se regăsește în cazul raporturilor orizontale dintre concurenți.

42 În primul rând, cu privire la dovezile existenței unei restrângeri a exporturilor paralele din Belgia și din Luxemburg, Comisia s-ar fi întemeiat pe un singur document, și anume pe telefaxul adresat NOE de către reclamantă la 28 octombrie 1997. Or, în opinia reclamantei, Comisia a recurs la o interpretare parțială și contestabilă a acestui document. Prin acest telefax, reclamanta ar fi dorit numai să informeze Nintendo că vânzările efectuate spre piața franceză, în legătură cu care Nintendo formulase plângeri, nu puteau fi considerate în realitate „vânzări active" prin intermediul unui comerciant

cu ridicata stabilit în Belgia. Telefaxul respectiv se referea numai la decizia „unilaterală" a reclamantei de a repartiza distribuția produselor, luând în considerare cantitățile limitate de care dispunea. În schimb, nu ar exista nicio referire la un anumit acord sau angajament al reclamantei de a limita exporturile. În replică, reclamanta susține că, din cauza temerii că Nintendo îi limitează aprovizionarea sau că încetează acordul de distribuție exclusivă, aceasta i-a putut da impresia că nu își exporta produsele către alte teritorii.

43 În al doilea rând, cu privire la dovezile privind interzicerea importurilor paralele în Belgia și în Luxemburg, reclamanta susține că, de asemenea, Comisia s-a întemeiat pe o interpretare îndepărtată de realitate și incompletă a documentelor în cauză, și anume a unei serii de scrisori trimise Nintendo de reclamantă. Prin intermediul acestor scrisori, reclamanta intenționa doar să se asigure că prețul plătit Nintendo pentru produsele în cauză nu era foarte ridicat.

44 În al treilea rând, cu privire la dovada existenței unei practici concertate, reclamanta consideră că documentele depuse în cursul procedurii administrative arată cu claritate că nu a participat la o practică concertată având ca obiect restrângerea exporturilor paralele a produselor Nintendo. În mod specific, niciunul dintre aceste documente nu ar evidenția că reclamanta și-a limitat vânzările către clienți situați în afara Belgiei sau a Luxemburgului, în afara ipotezei lipsei stocurilor. Dimpotrivă, aceste documente ar evidenția că reclamanta era exportator paralel activ al produselor Nintendo și că participa la comerțul paralel al acestora.

45 Comisia contestă toate aceste argumente.

Aprecierea Tribunalului

Cu privire la existența unei încălcări a articolului 81 alineatul (1) CE

46 Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a exista un acord în sensul articolului 81 alineatul (1) CE, este necesar și suficient ca întreprinderile în cauză să își fi exprimat voința comună de a se comporta pe piață într-un anumit mod (Hotărârea Tribunalului din 17 decembrie 1991, Hercules Chemicals/Comisia, T-7/89, Rec., p. II-1711, punctul 256, și Hotărârea Tribunalului din 26 octombrie 2000, Bayer/Comisia, T-41/96, Rec., p. II-3383, punctul 67; a se vedea de asemenea, în această privință, Hotărârea Curții din 15 iulie 1970, ACF Chemiefarma/Comisia, 41/69, Rec., p. 661, punctul 112, și Hotărârea Curții din 29 octombrie 1980, van Landewyck și alții/ Comisia, 209/78-215/78 și 218/78, Rec., p. 3125, punctul 86).

47 În ceea ce privește forma de exprimare a acestei voințe comune, este suficient ca o prevedere să reprezinte expresia voinței întreprinderilor avute în vedere de a se comporta pe piață în conformitate cu termenii acesteia (Hotărârea Bayer/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 68; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârile ACF Chemie Farma/Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 112, și van Landewyck și alții/ Comisia, punctul 46 de mai sus, punctul 86).

48 Noțiunea de acord, în sensul articolului 81 alineatul (1) CE, astfel cum a fost interpretată de jurisprudență, presupune existența unui concurs de voințe între cel puțin două părți. Forma acestui concurs de voințe nu este importantă în măsura în care constituie expresia lor fidelă. Acest concurs de voințe poate rezulta atât din clauzele unui contract, precum un contract de distribuție, cât și din comportamentele fiecăreia dintre întreprinderile în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 13 iulie 2006, Comisia/Volkswagen, C-74/04 P, Rec., p. I-6585, punctul 39).

49 Trebuie amintit că, în ceea ce privește administrarea dovezii unei încălcări a articolului 81 alineatul (1) CE, Comisiei îi revine obligația de a dovedi încălcările pe care le constată și de a stabili elementele de probă adecvate în vederea demonstrării, corespunzător cerințelor legale, a existenței faptelor constitutive ale unei încălcări

(Hotărârea Curții din 17 decembrie 1998, Baustahlgewebe/Comisia, C-185/95 P, Rec., p. I-8417, punctul 58, și Hotărârea Curții din 8 iulie 1999, Comisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Rec., p. I-4125, punctul 86). În această privință, Comisia trebuie să furnizeze dovezi precise și concordante pentru a dovedi existența încălcării (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 6 iulie 2000, Volkswagen/Comisia, T-62/98, Rec., p. II-2707, punctul 43 și jurisprudența citată).

50 În sfârșit, cu privire la întinderea controlului jurisdicțional, trebuie amintit că, atunci când este sesizat cu o acțiune în anulare a unei decizii privind aplicarea articolului 81 alineatul (1) CE, Tribunalul trebuie să exercite în general un control deplin în ceea ce privește chestiunea dacă sunt sau nu sunt reunite condițiile aplicării articolului 81 alineatul (1) CE (Hotărârea Tribunalului din 15 septembrie 2005, DaimlerChrysler/Comisia, T-325/01, Rec., p. II-3319, punctul 81; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Curții din 11 iulie 1985, Remia și alții/Comisia, 42/84, Rec., p. 2545, punctul 34, și Hotărârea Curții din 17 noiembrie 1987, BAT și Reynolds/Comisia, 142/84 și 156/84, Rec., p. 4487, punctul 62).

51 Înainte de a aborda examinarea elementelor materiale reținute în prezenta cauză de Comisie, trebuie să se precizeze că, în mod contrar celor susținute de Comisie, nu este întemeiat argumentul potrivit căruia Nintendo, cealaltă parte la acord, ar fi declarat în mod expres în răspunsul la comunicarea privind obiecțiunile că acceptă modul în care Comisia a prezentat situația de fapt în comunicarea respectivă și ar fi admis astfel pe deplin existența unui acord și a unor practici concertate alături de reclamantă. Astfel, eventuala recunoaștere de către Nintendo, cealaltă parte la acordul de distribuție, a anumitor fapte nu poate în niciun caz să aducă atingere dreptului reclamantei de a contesta acele fapte în fața Tribunalului. În prezenta cauză, această considerație este cu atât mai admisibilă cu cât reclamanta a contestat în mod expres, în răspunsurile la comunicarea privind obiecțiunile, că a săvârșit vreo încălcare a articolului 81 alineatul (1) CE.

52 Pe de altă parte, trebuie arătat că, în mod contrar afirmațiilor pe care reclamanta pare a le formula în înscrisurile sale, Comisia nu a făcut trimitere la termenii acordului de distribuție propriu-zis, încheiat între Nintendo și reclamantă, pentru a concluziona asupra existenței unui acord contrar articolului 81 alineatul (1) CE. În această privință,

în considerentul (196) al Deciziei, Comisia a arătat că „[t]extul acordului de distribuție încheiat între [reclamantă] și Nintendo permitea primeia să exporte în mod pasiv”. Astfel, spre deosebire de cele constatate în cazul anumitor distribuitori menționați în Decizie, acordul de distribuție încheiat între reclamantă și Nintendo la aproape doi ani de la inițierea investigației Comisiei și având ca obiect sistemul de distribuție în cauză nu conținea, ca atare, nicio clauză interzisă de articolul 81 alineatul (1) CE.

53 De asemenea, trebuie precizat că, în mod contrar celor ce rezultă din argumentarea dezvoltată de reclamantă, Comisia nu a făcut nicio trimitere, în privința reclamantei, la existența unei practici concertate între reclamantă și Nintendo, ci numai la încheierea unui „acord” [a se vedea considerentul (196) al Deciziei], contrar articolului 81 alineatul (1) CE. Prin urmare, argumentele reclamantei referitoare la lipsa unui practici concertate sunt lipsite de relevanță.

54 În lipsa unei dovezi directe bazate pe înscrisuri privind încheierea unui acord scris între Nintendo și reclamantă referitor la limitarea sau la reducerea exporturilor pasive, Comisia a considerat că participarea reclamantei la un acord contrar articolului 81 alineatul (1) CE era atestată de comportamentele acesteia, astfel cum au fost exprimate în propria corespondență.

55 În aceste împrejurări, trebuie să se examineze dacă, având în vedere conținutul acestui schimb de scrisori, Comisia a dovedit în mod corespunzător cerințelor legale existența unui concurs de voințe între reclamantă și Nintendo în vederea limitării comerțului paralel.

56 În această privință, trebuie amintit că, în cuprinsul Deciziei, Comisia s-a referit la un ansamblu de dovezi scrise și, în mod special, la un telefax adresat NOE de către reclamantă la 28 octombrie 1997. Este cert că, între părți, acest telefax fusese transmis ca urmare a unei plângeri din 24 octombrie 1997 adresată Nintendo France de NOE având ca obiect principal exporturile de produse din Belgia, teritoriu în care reclamanta era distribuitorul agreat de Nintendo.

57 Această plângere menționează în special următoarele:

„Deși acest tip de importuri paralele este inevitabil, credem că NOE dispune de mijloace diferite de a ajuta [Nintendo France] să limiteze aceste probleme. Următoarele sunt cele mai eficiente:

1. […]

2. negocierea cu distribuitorii pentru evitarea acestor importuri.

Unii dintre aceștia (cunoaștem că această situație se regăsește în Belgia și în Italia) le organizează aproape în mod neoficial cu anumiți comercianți cu ridicata și chiar cu anumiți comercianți cu amănuntul. Ce se va întâmpla dacă vom proceda în mod asemănător, exportând cu discount clienților acestora un articol foarte solicitat?"

58 În telefaxul din 28 octombrie 1997 adresat NOE în urma acestei plângeri, reclamanta explică că nu a fost în măsură să furnizeze anumite cantități de produse către BEM, un

comerciant cu ridicata stabilit în Belgia care efectua în mod potențial comerț paralel. Acest telefax, menționat parțial în considerentul (195), are următorul cuprins:

„Am verificat informația de la dumneavoastră și nu am identificat nicio concordanță cu informația noastră.

1) [BEM] a primit până în prezent prin intermediul unor livrări diferite 960 de unități Lylat Wars. Această cantitate este suficientă pentru aprovizionarea celor aproximativ 100 de clienți din partea francofonă a Belgiei.

2) Întrucât la începerea activității Contact Data Belgium, [BEM] a livrat console în Franța, suntem foarte prudenți cu acest client și nu îi vom mai livra niciodată cantități mari.

3) Am primit numai 7 000 de unități Lylat Wars și suntem în imposibilitate de a livra 5 000 de unități software unui singur client.

[…]

După cum am discutat săptămâna trecută cu dumneavoastră, suntem foarte prudenți în livrările noastre, întrucât nu dorim niciun export, deoarece avem nevoie de aceste produse pentru piața noastră belgiană.”

59 În mod contrar celor arătate de Comisie, din modul de redactare a acestui telefax nu rezultă cu claritate că reclamanta avea cunoștință de faptul că se presupunea că va împiedica exporturile paralele și că dorea să se apere împotriva susținerilor Nintendo France referitoare la asemenea exporturi paralele provenind din Belgia. În special, nu se poate deduce cu certitudinea necesară că „prudența" manifestată de reclamantă în privința clienților care efectuează în general exporturi atestă că aceasta aprobase politica în litigiu de limitare a comerțului paralel. De asemenea, interpretarea la care recurge reclamanta, potrivit căreia referirea la cantități limitate de produse de care dispunea trebuie considerată o informație privind imposibilitatea sa materială de a efectua vânzări active prin intermediul unui distribuitor cu ridicata stabilit în Belgia, nu poate fi respinsă *a priori*.

60 Cu toate acestea, după cum s-a amintit la punctul 58 de mai sus, telefaxul din 28 octombrie 1997 reprezintă urmarea directă a trimiterii scrisorii din 24 octombrie 1997 prin care Nintendo France a criticat exporturile paralele din Belgia, constituind de altfel teritoriul în care reclamanta era distribuitorul exclusiv al produselor în cauză, și prin care solicitase NOE să ia măsurile necesare pentru a remedia „problemele" cauzate de aceste exporturi. Reclamanta a considerat astfel necesar să se justifice în privința cantităților de care dispunea și asupra condițiilor în care exporta produsele în cauză ca urmare a plângerii privind exporturile paralele din Belgia.

61 Cu privire la documentele referitoare la importurile paralele în Belgia și în Luxemburg, Comisia s-a referit la faptul că Nintendo și unii dintre distribuitorii săi agreați, printre care ar figura și reclamanta, puseseră în aplicare un sistem de cooperare practică și de schimb de informații privind comerțul paralel. În privința reclamantei, participarea sa la schimbul de informații ar reieși din mai multe scrisori citate în considerentul (197) al Deciziei.

62 În continuarea considerațiilor de mai sus, modul de redactare a acestor diferite scrisori ar permite să se concluzioneze că aveau ca obiect denunțarea importurilor paralele ale produselor Nintendo în Belgia și că se încadrau în sistemul de schimb de informații pus în aplicare de Nintendo.

63 În scrisoarea din 4 septembrie 1997 adresată NOE anterior perioadei pertinente, reclamanta a declarat în special următoarele:

„Clienții noștri își anulează comenzile de console N64, deoarece, în aparență, au posibilitatea să le achiziționeze la un preț mai mic în Franța […] Incontestabil, aceasta ar trebui să fie principala noastră prioritate în cadrul discuțiilor noastre de la Monaco. O acțiune imediată în acest domeniu este fără îndoială necesară."

64 Scrisoarea reclamantei adresată NOE la 3 noiembrie 1997, amintită de asemenea de Comisie în considerentul (197) al Deciziei, menționează în special:

„În prezent, pe piața belgiană se găsește următoarea ofertă: 1 420 de unități N64 HW […] cu un manual german."

65 În telefaxul transmis Nintendo France la 12 noiembrie 1997, care nu avea nicio competență în stabilirea prețurilor de cumpărare a produselor, reclamanta formulează următoarele observații:

„Tocmai am primit o broșură a Toys'R'Us care propune SNES Donkey Kong Country 3 la un preț de consum în Belgia de 1 495 de [franci belgieni] (aproximativ 249 de [franci francezi]), deși, în ultima listă de prețuri a dumneavoastră, acesta este ofertat la prețul de 372 de [franci francezi] [fără taxe]. Este vorba despre importuri paralele sau despre o promoție specială privind acest articol?"

66 Cu privire la documentul din 4 decembrie 1997 trimis de NOE reclamantei, acesta reprezintă o solicitare de informații privind mărfurile importate în paralel.

67 Împrejurarea că, în practică, reclamanta a participat la comerțul paralel exportând produse clienților situați în afara Belgiei și a Luxemburgului nu este de natură să afecteze concluzia menționată la punctul 62 de mai sus. Astfel, împrejurarea că o întreprindere, a cărei participare la o acțiune comună nelegală în temeiul articolului 81 alineatul (1) CE este dovedită, nu s-a comportat pe piață într-un mod conform cu cel convenit cu concurenții săi nu constituie în mod necesar un element care trebuie luat în considerare. Astfel, o întreprindere care urmează, în pofida acțiunii comune cu concurenții acesteia, o politică ce se îndepărtează de cea convenită poate doar să încerce să utilizeze înțelegerea în favoarea sa (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 29 noiembrie 2005, Union Pigments/Comisia, T-62/02, Rec., p. II-5057, punctul 130).

68 În sfârșit, cu privire la dovezile referitoare la interzicerea importurilor paralele în Belgia și în Luxemburg, reclamanta nu poate susține că scrisorile menționate de Comisie (a se vedea punctele 63-66 de mai sus) ar fi fost interpretate în mod greșit în sensul că, prin intermediul acestora, reclamanta intenționase doar să se asigure că prețul pe care îl plătea Nintendo pentru produsele în cauză nu era foarte ridicat. Astfel, din interpretarea tuturor acestor scrisori, în special a telefaxului din 12 noiembrie 1997 (a se vedea punctul 65 de mai sus) reiese că acestea abordau problema prețurilor produselor în cauză având o legătură mai mult sau mai puțin directă cu existența importurilor paralele.

69 Din toate aceste considerații rezultă că, fără a săvârși o eroare de drept, Comisia a stabilit participarea reclamantei la un acord având ca obiect limitarea comerțului paralel.

70 Prin urmare, critica întemeiată pe încălcarea articolului 81 alineatul (1) CE trebuie respinsă.

Cu privire la existența unei încălcări a obligației de motivare

71 Reclamanta susține, în esență, că nu a fost prezentată, de către Comisie, situația fiecăruia dintre distribuitori. Procedând astfel, Comisia ar fi considerat că toți distribuitorii ar fi convenit cu Nintendo să restrângă comerțul paralel indiferent de data și de împrejurările încheierii acordurilor de distribuție.

72 Această argumentare nu poate fi reținută. Astfel, Decizia precizează elementele de fapt specifice fiecăruia dintre distribuitorii în cauză. Mai concret, în privința reclamantei, Decizia conține numeroase precizări privind îndeosebi evenimentele constatate în Belgia și în Luxemburg [considerentele (194)-(197)] și argumentele referitoare la existența unui acord interzis și la întinderea încălcării [considerentele (313)-(330)].

73 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente, să își exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act (Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 63, și Hotărârea Tribunalului din 20 martie 2002, Lögstör Rör/Comisia, T-16/99, Rec., p. II-1633, punctul 368).

74 În această privință, se impune constatarea că, astfel cum reiese din examinarea primului aspect al primului motiv, Decizia evidențiază în mod clar și neechivoc raționamentul Comisiei și permite reclamantei să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar Tribunalului, să își exercite controlul.

75 Prin urmare, primul motiv trebuie respins.

2. *Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări, egalității de tratament și proporționalității, precum și pe încălcarea obligației de motivare*

Argumentele părților

76 Reclamanta susține că, în cadrul stabilirii cuantumului amenzii pentru încălcarea articolului 81 CE, Comisia trebuie să ia întotdeauna în considerare în mod separat situația fiecărei întreprinderi implicate. În special, aceasta ar trebui să țină seama de diferențele existente între rolurile jucate în încălcare de fiecare dintre întreprinderile în cauză, precum și de diferențele între gradul de participare sau cu privire la durata acesteia. Or, în opinia reclamantei, Comisia nu ar fi respectat aceste principii, aplicând reclamantei o amendă cu un cuantum comparabil, chiar superior, cuantumurilor amenzilor aplicate altor distribuitori ai Nintendo, deși pretinsa încălcare pe care ar fi săvârșit-o ar fi avut un impact și o durată mai limitate.

77 Pe de altă parte, Comisia nu ar fi ținut seama în privința reclamantei nici de diversele circumstanțe atenuante prevăzute în liniile directoare, nici de caracteristicile situației sale specifice.

78 În această privință, reclamanta arată mai întâi că propriul comportament nu indică nici intenția, nici conștientizarea unui comportament ilicit. Reclamanta nu ar fi participat niciodată la un acord formal prin care să încerce limitarea importurilor paralele, nu ar fi primit vreun chestionar sau nu ar fi participat la reuniuni al căror obiect ar fi constat în discuții privind problematica importurilor paralele. Reclamanta subliniază că era un distribuitor de mică importanță care nu dispunea de cunoștințele și de infrastructurile

economice și juridice care să permită marilor întreprinderi să aprecieze caracterul ilicit al comportamentului lor.

79 În continuare, reclamanta consideră că, dacă s-ar presupune că a participat la o încălcare, aceasta a jucat doar un rol pasiv, situație care, în conformitate cu liniile directoare, ar trebui să determine o reducere a cuantumului amenzii aplicate. Astfel, Comisia nu ar fi dovedit că reclamanta a jucat un rol activ informând Nintendo cu privire la importurile paralele ale produselor acesteia. Dimpotrivă, reclamanta ar fi acționat încălcând pretinsul acord, prin livrarea de produse societăților implantate în străinătate și societăților implantate pe teritoriul său și având deplină cunoștință de faptul că produsele ar fi exportate. De asemenea, reclamanta subliniază că, în momentul pretinselor limitări ale comerțului paralel, aceasta nu figura printre distribuitorii Nintendo și că nu era, așadar, la curent cu aceste limitări.

80 Reclamanta consideră că, în măsura în care asemenea împrejurări nu ar trebui să determine anularea amenzii aplicate, acestea ar trebui cel puțin să determine Tribunalul să reducă amenda cu 50 % în conformitate cu principiul egalității de tratament. Astfel, în opinia reclamantei, Concentra a beneficiat de o asemenea reducere, deși rolul jucat de aceasta era mai puțin activ decât cel jucat de reclamantă. În replică, reclamanta arată în special că, în mod similar, Concentra comunicase informații NOE.

81 În plus, reclamanta consideră că, în orice situație, pretinsul său comportament ilicit a avut un impact limitat asupra pieței. Reclamanta amintește că nu a aplicat pretinsul acord și că, prin comparație în special cu comportamentele altor distribuitori, încălcarea ce îi este imputată are o durată foarte scurtă.

82 Pe de altă parte, Comisia este criticată de reclamantă pentru că ar fi încălcat principiul egalității de tratament repartizând autorii încălcării în trei grupe. Mai precis, în ceea ce privește cuantumul de plecare al amenzii, reclamanta critică plasarea acesteia în același grup cu mai mulți distribuitori care au participat la pretinsa încălcare pe perioade mai lungi și care, spre deosebire de aceasta, au participat în mod activ la încălcare. Tratând

în același mod situații diferite, cu alte cuvinte aplicând acestor societăți aceeași amendă de bază de un milion de euro, Comisia ar fi încălcat principiul egalității de tratament.

83 În replică, reclamanta susține în special că diferențele privind cotele de piață între întreprinderile din al treilea grup sunt superioare diferențelor dintre întreprinderile din cele trei grupe. Astfel, având-se în vedere cotele medii ale fiecăreia dintre întreprinderile în cauză în vânzarea produselor respective, este dificil de înțeles motivul pentru care Concentra, Linea GIG SpA, Nortec AE, Bergsala AB, Itochu și reclamanta au fost plasate în același grup, deși John Menzies și Nintendo au fost plasate în grupe diferite. Această diferență ar fi cu atât mai inexplicabilă cu cât se referă la cuantumurile de bază ale amenzilor care au fost stabilite pentru fiecare dintre aceste grupe.

84 De asemenea, Comisia este criticată de reclamantă, întrucât, în vederea clasificării întreprinderilor în cauză în trei grupe, s-ar fi întemeiat în mod exclusiv pe cotele de piață deținute de fiecare dintre acestea, ceea ce ar dovedi neluarea în considerare a impactului real al comportamentului fiecărei întreprinderi.

85 În plus, reclamanta consideră că decizia aplicării unei amenzi de un milion de euro unui distribuitor dependent și având o dimensiune redusă pentru un pretins acord cu o durată de maximum două luni, care nu a fost niciodată pus în aplicare și care, în realitate, a fost permanent încălcat, contravine principiului proporționalității.

86 De asemenea, Comisia este criticată de reclamantă că ar fi contactat-o abia la 9 iunie 1999, dată la care investigația era pe cale să se finalizeze. Comisia ar fi lipsit-o astfel de posibilitatea de a coopera și, în consecință, de a beneficia, în virtutea acesteia, de o reducere a cuantumului de bază al amenzii cu cel puțin 40 %. Întrucât Comisia nu a considerat că este util să o informeze cu privire la investigație prin intermediul solicitării de informații, această împrejurare indică rolul său limitat în sistemul pus în aplicare de Nintendo.

87 În sfârșit, reclamanta susține că, întrucât Comisia nu i-a dat posibilitatea să își prezinte observațiile în cursul unei audieri oficiale în prezența terților, Comisia a încălcat principiul bunei administrări și dreptul la apărare. Reclamanta susține că întreprinderile interesate trebuie să fie în măsură să își facă cunoscut punctul de vedere cu privire la obiecțiunile reținute împotriva acestora și cu privire la documentele pe care s-au întemeiat aceste obiecțiuni. Dreptul părților de a fi audiate în cadrul unei audieri oficiale conduse de un consilier-auditor independent ar avea o importanță specifică în cadrul aplicării dispozițiilor tratatului privind concurența; astfel, ar fi vorba despre singura ocazie în care observațiile sale, care pot influența decizia Comisiei, ar fi comunicate terților independenți.

88 În prezenta cauză, Comisia ar fi exercitat un „abuz de influență" asupra reclamantei pentru ca aceasta să renunțe la dreptul său de a fi audiată în prezența unor terți independenți. Reclamanta susține că, deși Comisia nu a exercitat în mod expres presiuni pentru a renunța la dreptul său la audiere oficială, Comisia a îndemnat-o cu tărie să se limiteze la o audiere neoficială, susținând că această posibilitate ar constitui o economie de timp și de mijloace. Prin urmare, Comisia ar fi limitat *de facto* dreptul la apărare al reclamantei în cursul procedurii administrative. Reclamanta semnalează în această privință că, deși a renunțat la acest drept ca urmare a dorinței exprimate de Comisie de a pronunța o decizie cât mai repede posibil, de la cererea sa de a fi audiată și de la adoptarea Deciziei s-au scurs mai mult de doi ani. Reclamanta consideră și că, în orice ipoteză, Comisia ar fi trebuit să țină seama de cooperarea acesteia constând în lipsa solicitării unei asemenea audieri și, prin urmare, să micșoreze cuantumul amenzii aplicate.

89 În replică, reclamanta menționează că nu a susținut că, pentru a renunța la apărare în cursul unei audieri oficiale conduse de un consilier-auditor, Comisia exercitase asupra sa presiuni directe sau explicite. De asemenea, reclamanta nu ar fi susținut că nu fusese informată de Comisie cu privire la dreptul său la audiere oficială. În plus, reclamanta recunoaște că numai destinatarii comunicării privind obiecțiunile au obligația să solicite să fie audiați în mod oficial. Cu toate acestea, reclamanta susține că a considerat că avea obligația să renunțe la acest drept, întrucât fusese informată de funcționarul responsabil cu soluționarea dosarului că alte părți renunțaseră deja la acest drept și că serviciile Comisiei doreau să adopte o decizie cât mai repede posibil. În opinia reclamantei, practica urmată de Comisie este contrară articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 2842/98 al Comisiei din 22 decembrie 1998 privind audierea părților în

anumite proceduri în conformitate cu articolele [81 CE] și [82 CE] (JO L 354, p. 18), astfel cum a fost modificat prin articolul 4 din Decizia 2001/462/CE, CECO a Comisiei din 23 mai 2001 privind mandatul consilierilor-auditori în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 162, p. 21, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 108), care prevede că audierile sunt conduse de un consilier-auditor. Din aceste dispoziții ar rezulta că toate aspectele referitoare la dreptul părților de a fi audiate trebuie examinate de consilierul-auditor, iar nu de funcționarii Comisiei responsabili cu soluționarea dosarului care se pronunță cu privire la caz. Prin urmare, funcționarii responsabili cu soluționarea dosarului nu ar avea posibilitatea să contacteze părțile pentru a discuta cu privire la oportunitatea de a organiza o audiere. Reclamanta consideră că, în condițiile în care o asemenea încălcare a normelor fundamentale nu ar trebui să determine, prin ea însăși, anularea Deciziei în măsura în care o privește, cel puțin Comisia ar fi trebuit să ia în considerare această împrejurare în stabilirea cuantumului amenzii.

90 Comisia contestă toate aceste critici.

Aprecierea Tribunalului

91 În cadrul celui de al doilea motiv, reclamanta prezintă diverse argumente care privesc, pe de o parte, modul de stabilire a cuantumului amenzii aplicate și, pe de altă parte, derularea procedurii administrative.

92 Criticile formulate privesc problema respectării, în primul rând, a principiilor egalității de tratament și proporționalității în stabilirea cuantumului amenzilor, în al doilea rând, a dreptului la apărare al reclamantei și a principiului bunei administrări în cadrul procedurii administrative anterioare adoptării Deciziei și, în al treilea rând, a obligației de motivare.

Cu privire la respectarea principiilor egalității de tratament și proporționalității în stabilirea cuantumului amenzii aplicate reclamantei

93 În speță, trebuie amintit că, din considerentele (366)-(464) ale Deciziei reiese că amenzile stabilite de Comisie ca urmare a încălcărilor constatate ale articolului 81 alineatul (1) CE și ale articolului 53 alineatul (1) din Acordul privind SEE au fost aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și că, după cum a confirmat în mod expres în apărare, Comisia a stabilit cuantumul amenzilor aplicând metoda definită în liniile directoare.

94 Deși liniile directoare nu pot fi calificate ca normă de drept pe care administrația ar fi, în orice caz, obligată să o respecte, acestea prevăd totuși o regulă de conduită care indică practica ce trebuie urmată și de la care administrația nu se poate îndepărta, într-un caz particular, fără a indica motive care să fie compatibile cu principiul egalității de tratament (a se vedea Hotărârea Curții din 18 mai 2006, Archer Daniels Midland și Archer Daniels Midland Ingredients/Comisia, C-397/03 P, Rec., p. I-4429, punctul 91 și jurisprudența citată).

95 Or, susținând că, în diferitele etape ale determinării cuantumului amenzii, Comisia nu a ținut seama de situația sa specifică, reclamanta face într-o largă măsură confuzie între, pe de o parte, aprecierea impactului concret al unei încălcări asupra pieței în vederea evaluării gravității acesteia (punctul 1 A primul paragraf din liniile directoare), în cadrul căreia trebuie luate în considerare efectele rezultate din întreaga încălcare, iar nu comportamentul efectiv al fiecărei întreprinderi și, pe de altă parte, aprecierea comportamentului individual al fiecărei întreprinderi în vederea evaluării circumstanțelor agravante sau atenuante (punctele 2 și 3 din liniile directoare), în cadrul căreia, conform principiului caracterului personal al răspunderii, trebuie examinată gravitatea participării întreprinderii la încălcare.

96 Într-adevăr, în cazul în care Comisia se întemeiază pe impactul încălcării pentru a evalua gravitatea acesteia, conform punctului 1 A primul și al doilea paragraf din liniile directoare, efectele care trebuie luate în considerare în acest sens sunt cele care rezultă

din ansamblul încălcării la care au participat toate întreprinderile, astfel încât luarea în considerare a comportamentului individual sau a datelor proprii fiecărei întreprinderi nu este relevantă în această privință (Hotărârea Tribunalului din 29 aprilie 2004, Tokai Carbon și alții/Comisia, T-236/01, T-239/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 și T-252/01, Rec., p. II-1181, punctul 203).

97 Pe de altă parte, astfel cum reiese din jurisprudență, atunci când o încălcare a fost săvârșită de mai multe întreprinderi, trebuie examinată gravitatea relativă a participării la încălcare a fiecăreia dintre acestea (Hotărârea Curții din 16 decembrie 1975, Suiker Unie și alții/Comisia, 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 și 114/73, Rec., p. 1663, punctul 623, și Hotărârea Comisia/Anic Partecipazioni, punctul 49 de mai sus, punctul 150), pentru a determina dacă există, în ceea ce le privește, circumstanțe agravante sau atenuante.

98 Această concluzie constituie consecința logică a principiului caracterului personal al răspunderii în temeiul căruia o întreprindere trebuie să fie sancționată numai pentru faptele care îi sunt imputate în mod individual, principiu aplicabil în orice procedură administrativă care poate conduce la sancțiuni în temeiul normelor comunitare din domeniul concurenței (Hotărârea Union Pigments/Comisia, punctul 67 de mai sus, punctul 119; a se vedea de asemenea, în această privință, Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2001, Krupp Thyssen Stainless și Acciai speciali Terni/Comisia, T-45/98 și T-47/98, Rec., p. II-3757, punctul 63).

99 Punctele 2 și 3 din liniile directoare prevăd în această privință o modulare a cuantumului de bază al amenzii în funcție de anumite circumstanțe agravante și atenuante, specifice fiecărei întreprinderi în cauză.

100 Prin urmare, trebuie examinate separat argumentele invocate de reclamantă după modul în care se raportează la stabilirea cuantumului de bază în funcție de gravitatea și de durata încălcării sau la stabilirea anumitor circumstanțe atenuante.

— Cu privire la stabilirea cuantumului de bază al amenzii: repartizarea întreprinderilor în cauză în vederea stabilirii cuantumului de plecare specific al amenzii și a duratei participării la încălcare

101 Potrivit metodei definite în liniile directoare, Comisia ia ca punct de pornire pentru calcularea cuantumului amenzilor pe care urmează să le aplice întreprinderilor în cauză un cuantum stabilit în funcție de gravitatea încălcării. Evaluarea gravității încălcării trebuie să ia în considerare natura sa, impactul său real asupra pieței, atunci când acesta poate fi măsurat, și mărimea pieței geografice relevante (punctul 1 A primul paragraf). În acest cadru, încălcările sunt clasificate în trei categorii, și anume „încălcări minore", pentru care cuantumul amenzilor ce se pot aplica este cuprins între 1 000 și 1 000 000 de euro, „încălcări grave", pentru care cuantumul amenzilor ce se pot aplica este cuprins între 1 milion și 20 de milioane de euro, și „încălcări foarte grave", pentru care cuantumul amenzilor ce se pot aplica este de peste 20 de milioane de euro (punctul 1 A al doilea paragraf prima, a doua și a treia liniuță). În cadrul fiecăreia dintre aceste categorii, scara propusă pentru amenzi va permite, potrivit liniilor directoare, aplicarea unor tratamente diferențiate întreprinderilor în funcție de natura încălcării comise (punctul 1 A al treilea paragraf). De asemenea, potrivit liniilor directoare, este necesar să se țină seama de capacitatea economică efectivă a autorilor încălcării de a cauza prejudicii semnificative altor operatori, în special consumatorilor, și să se fixeze amenda la un nivel care să îi asigure un efect suficient de descurajator (punctul 1 A al patrulea paragraf).

102 Astfel, potrivit liniilor directoare, ar putea fi necesar ca, în anumite cazuri, să se aplice ponderări la cuantumurile determinate în cadrul fiecăreia dintre cele trei categorii de încălcări astfel definite, pentru a se ține seama de ponderea specifică și, prin urmare, de impactul real al comportamentului ilicit al fiecărei întreprinderi asupra concurenței, în special atunci când există o diferență considerabilă între dimensiunile întreprinderilor care săvârșesc o încălcare de același tip și pentru a se adapta, în consecință, punctul de plecare al cuantumului de bază în funcție de caracterul specific al fiecărei întreprinderi (punctul 1 A al șaselea paragraf).

103 În prezenta cauză, reclamanta nu contestă nici caracterul foarte grav al încălcării în cauză, nici aprecierile pe baza cărora Comisia s-a întemeiat pentru a concluziona cu privire la caracterul foarte grav al încălcării menționate, aprecieri care se raportează la natura acesteia, la impactul real asupra pieței și la mărimea pieței geografice relevante [considerentele (374)-(384) ale Deciziei]. Reclamanta nu contestă nici principiul

împărțirii membrilor unei înțelegeri în mai multe categorii. Reclamanta critică în schimb Comisia, pe de o parte, pentru încălcarea principiilor egalității de tratament și proporționalității clasificând-o în aceeași categorie cu alte întreprinderi de dimensiuni mai mari și, pe de altă parte, pentru neîndeplinirea obligației de motivare care îi revenea cu privire la acest aspect.

104 În această privință, Tribunalul amintește că metoda ce constă în repartizarea membrilor unei înțelegeri pe categorii în vederea aplicării unui tratament diferențiat în etapa stabilirii cuantumurilor de plecare ale amenzilor, al cărei principiu a fost de altfel validat de Tribunal, deși ignoră diferențele dintre dimensiunile întreprinderilor din aceeași categorie, determină o stabilire forfetară a cuantumului de plecare pentru întreprinderile din aceeași categorie (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 15 martie 2006, Daiichi Pharmaceutical/Comisia, T-26/02, Rec., p. II-713, punctul 83 și jurisprudența citată).

105 Desigur, o asemenea repartizare pe categorii trebuie să respecte principiul egalității de tratament potrivit căruia este interzisă tratarea unor situații comparabile în mod diferit și a situațiilor diferite în același mod, cu excepția cazului în care un asemenea tratament este justificat în mod obiectiv. Pe de altă parte, potrivit jurisprudenței, cuantumul amenzilor trebuie să fie proporțional cel puțin în raport cu elementele luate în considerare pentru a aprecia gravitatea încălcării. Pentru a verifica dacă repartizarea membrilor unei înțelegeri pe categorii este conformă cu principiile egalității de tratament și proporționalității, în cadrul controlului său privind legalitatea exercitării puterii de apreciere de care dispune Comisia în materie, este necesar totuși ca Tribunalul să se limiteze să verifice dacă această repartizare este coerentă și justificată în mod obiectiv, fără a substitui de la bun început aprecierea Comisiei cu propria apreciere (Hotărârea Daiichi Pharmaceutical/Comisia, punctul 104 de mai sus, punctele 84 și 85).

106 În speță, Comisia a considerat că „întreprinderile în cauză [puteau] în principiu să fie subîmpărțite în trei grupe, în funcție de importanța relativă a fiecăreia dintre ele față de Nintendo […], în calitate de distribuitor al produselor în cauză (și numai al acestora) în SEE, comparația fiind efectuată pe baza cotei fiecărei părți din volumul total al consolelor și al cartușelor de jocuri Nintendo cumpărate în vederea distribuirii lor în SEE în anul 1997, ultimul an în cursul căruia a fost săvârșită încălcarea”

[considerentul (386) al Deciziei]. Nintendo (a cărei cotă de piață a fost estimată la [*confidențial*] [1] %) și John Menzies (cu o cotă de piață de [*confidențial*] %) au fost plasate fiecare în primul și, respectiv, în al doilea grup. Celelalte întreprinderi în cauză (cu cote de piață cuprinse între [*confidențial*] % și [*confidențial*] %, printre care figurează reclamanta, au fost plasate în al treilea grup.

107 Decizia Comisiei de a regrupa întreprinderile cu o cotă de piață în distribuția produselor în cauză mai mică de [*confidențial*] % nu poate fi considerată arbitrară și nu depășește limitele puterii de apreciere de care dispune în materie.

108 Faptul că aceste cuantumuri de plecare aferente fiecăreia dintre categorii nu sunt strict proporționale cu cotele de piață respective ale întreprinderilor în cauză nu poate fi criticat, în măsura în care reprezintă numai rezultatul sistemului de repartizare pe categorii și al determinării forfetare a cuantumurilor pe care le implică. Astfel, trebuie amintit că, deși, ca urmare a repartizării în grupe, anumitor întreprinderi li se aplică un cuantum de bază identic chiar dacă au dimensiuni diferite, este necesar să se concluzioneze că diferența de tratament este justificată în mod obiectiv de preeminența acordată naturii încălcării în raport cu dimensiunea întreprinderilor în cadrul stabilirii gravității încălcării (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 19 martie 2003, CMA CGM și alții/Comisia, T-213/00, Rec., p. II-913, punctul 411 și jurisprudența citată).

109 În prezenta cauză, deși există cu certitudine diferențe relative între cotele de piață deținute de întreprinderile clasificate în primul grup, în termeni absoluți, aceste diferențe nu prezintă o asemenea importanță încât să justifice clasificarea reclamantei într-un grup diferit. În mod specific, metoda adoptată de Comisie nu a determinat o reprezentare foarte deformată a pieților relevante (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 15 martie 2006, BASF/Comisia, T-15/02, Rec., p. II-497, punctul 159). Astfel, la momentul situației de fapt, piața relevantă, și anume piața distribuției produselor Nintendo, era dominată de Nintendo și de filialele acesteia. Cu excepția

1 — Date confidențiale necomunicate.

John Menzies, distribuitorii independenți ocupau în sistemul de distribuție în cauză doar un loc relativ modest [a se vedea considerentele (388)-(390) ale Deciziei].

110 Așadar, se poate concluziona că existența unor diferențe relative importante între cotele de piață ale întreprinderilor din ultima categorie, care este inerentă sistemului de repartizare pe categorii și determinării forfetare pe care o implică, este justificată în mod obiectiv. Posibilitatea Comisiei de a recurge la clasificarea pe categorii ar fi lipsită de o parte însemnată a utilității acesteia dacă orice diferență între cotele de piață, chiar dacă este importantă în termeni relativi, deși corespunde unei diferențe foarte puțin importante în termeni procentuali, s-ar opune clasificării diferitelor întreprinderi în aceeași categorie.

111 În acest cadru, Comisia nu poate fi criticată de reclamantă, întrucât, în această etapă, nu ar fi ținut seama de diferențele privind implicarea fiecăreia dintre întreprinderile în cauză, în măsura în care aceste diferențe pot fi analizate numai în etapa examinării circumstanțelor atenuante (a se vedea punctele 97-99 de mai sus).

112 În sfârșit, cu privire la argumentul conform căruia Comisia nu ar fi ținut seama de durata foarte scurtă a participării reclamantei la încălcare, trebuie amintit că, potrivit metodologiei stabilite în liniile directoare, cuantumul amenzii este modulat în funcție de durată după stabilirea cuantumului amenzii în funcție de gravitate.

113 În definitiv, în considerentul (404) al Deciziei, Comisia a menționat în mod expres că, în măsura în care participarea reclamantei avea o durată puțin mai mare de două luni, decisese să nu majoreze pe acest temei cuantumul preliminar al amenzii stabilit în funcție de gravitate. Prin urmare, Comisia a ținut seama în mod corect de durata relativ scurtă a participării reclamantei la încălcarea în discuție.

— Cu privire la existența unor circumstanțe atenuante și la respectarea principiului egalității de tratament în această privință

114 În speță, trebuie analizat dacă, în mod întemeiat, Comisia a refuzat să ia în considerare anumite circumstanțe în privința reclamantei, și anume, în primul rând, faptul că nu avea cunoștințe care să îi permită să conștientizeze caracterul ilicit al comportamentului său și, în al doilea rând, faptul că a jucat doar un rol pasiv în încălcare.

115 Cu privire la prima circumstanță invocată, după cum a subliniat de altfel Comisia, aceasta nu poate fi considerată circumstanță atenuantă în sensul liniilor directoare. Trimiterea cuprinsă la punctul 1 A din liniile directoare la faptul că, „[î]n general, trebuie să se țină seama și de faptul că marile întreprinderi au în general cunoștințe și infrastructuri economice și juridice care le permit să recunoască mai ușor caracterul infracțional al comportamentului lor și să conștientizeze consecințele care decurg din acesta în temeiul dreptului concurenței" nu implică, *a contrario*, obligația Comisiei de a ține seama de dimensiunea modestă a anumitor întreprinderi.

116 Cu privire la a doua circumstanță invocată, și anume rolul pretins pasiv al reclamantei în încălcare, trebuie amintit că, în considerentul (431) al Deciziei, Comisia a menționat că reclamanta a comunicat în mod spontan NOE informații privind comerțul paralel și că, în consecință, participarea acesteia trebuie considerată activă. În această privință, Comisia face trimitere la considerentul (197) al Deciziei, care menționează patru scrisori ale reclamantei din 4 septembrie 1997, din 3 noiembrie 1997, din 12 noiembrie 1997 și din 4 decembrie 1997.

117 Scrisoarea din 4 septembrie 1997, citată la punctul 63 de mai sus, este anterioară perioadei în care a fost săvârșită încălcarea și, pentru acest motiv, este lipsită de pertinență. Scrisorile din 3 noiembrie și din 4 decembrie 1997 trimise NOE semnalează existența unor oferte de produse Nintendo pe piețele belgiană și luxemburgheză. Cu

privire la scrisoarea din 12 noiembrie 1997, aceasta atestă că reclamanta luase legătura numai cu Nintendo France cu privire la cartușele de jocuri în privința cărora avea îndoieli că le importa în paralel.

118 Cu privire la Concentra, elementele de bază ale constatării rolului pasiv jucat de această întreprindere sunt prezentate în considerentele (212), (213) și (421) ale Deciziei. S-a arătat în special că, deși nu există nicio dovadă potrivit căreia Concentra a împiedicat sau a încercat să împiedice comerțul paralel, există totuși „dovezi care atestă notificarea efectuată de Concentra având ca destinatar NOE privind importurile paralele în Portugalia și prin care i-a solicitat ajutorul în această privință" [a se vedea considerentele (212) și (213) ale Deciziei]. Nu s-a contestat că, în privința celor patru scrisori ale Concentra adresate NOE sau Nintendo of America, Inc., citate în considerentul (213) al Deciziei, trei dintre acestea reprezintă consecința trimiterii unui chestionar, iar una a fost comunicată spontan. În scrisoarea trimisă spontan la 21 septembrie 1997, citată parțial în considerentul (213) al Deciziei, Concentra a semnalat:

„Din nefericire, avem certitudinea că anumiți comercianți cu amănuntul nu vor rezista la această posibilitate de a-și majora marja cu privire la N64 [și a solicitat NOE să o sprijine în măsura în care] sperăm că Nintendo va găsi o soluție pentru această situație într-un viitor foarte apropiat."

119 Se impune constatarea că documentele citate de Comisie, precum și împrejurările în care acestea au fost comunicate nu evidențiază nicio diferență notabilă între rolul jucat de reclamantă în încălcare și cel jucat de Concentra. Diferența de tratament operată de Comisie este cu atât mai puțin justificată cu cât, pe de o parte, în mod specific, reclamanta a intrat foarte târziu pe piața care face obiectul încălcării (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 9 iulie 2003, Cheil Jedang/Comisia, T-220/00, Rec., p. II-2473, punctul 168 și jurisprudența citată) și, pe de altă parte, Concentra încheiase cu Nintendo un acord de distribuție formal de restrângere a concurenței, situație care nu se regăsea în cazul reclamantei.

120 Din aceste considerații rezultă că, întrucât a concluzionat că reclamanta nu a jucat un rol exclusiv pasiv în încălcare, recunoscând în favoarea Concentra beneficiul acestei circumstanțe atenuante, Comisia a încălcat principiul egalității de tratament.

121 Prin urmare, acest motiv trebui admis în parte, fiind necesară reformarea în consecință a Deciziei în sensul acordării în favoarea reclamantei a unei rate de reducere a amenzii identică celei acordate în favoarea Concentra pe baza circumstanței atenuante determinată de caracterul pasiv al rolului jucat în încălcarea în litigiu, și anume o reducere de 50 %. Efectele concrete ale acestei reformări vor fi precizate în continuare.

Cu privire la respectarea dreptului la apărare al reclamantei și a principiului bunei administrări

122 Cu privire la susținerea potrivit căreia Comisia ar fi determinat-o pe reclamantă să renunțe la dreptul său la audiere oficială, se impune constatarea că aceasta nu este întemeiată. Astfel, reclamanta a făcut următoarea mențiune: „Comisia [i]-a notificat la 3 iulie 2000 […] că toți destinatarii renunțaseră la dreptul de a fi audiați, iar Comisia dorea ca acest caz să progreseze tot atât de repede posibil” și a arătat că, procedând astfel, ar fi determinat-o implicit să renunțe la dreptul său la audiere oficială.

123 Această mențiune nu poate constitui dovada unei încălcări a dreptului la apărare sau a principiului bunei administrări. În plus, în scrisoarea de însoțire a comunicării privind obiecțiunile, Comisia a precizat că, în conformitate cu Regulamentul nr. 2842/98, părțile aveau obligația să solicite în observațiile scrise dezvoltarea argumentelor în cadrul unei audieri orale.

124 Nu poate fi reținut nici argumentul, întemeiat pe faptul care are la bază o premisă eronată, că articolul 10 din Regulamentul nr. 2842/98, astfel cum a fost modificat prin articolul 4 din Decizia 2001/462, a fost încălcat de Comisie. Astfel, aceste dispoziții prevăd că „[a]udierile sunt conduse de consilierul-auditor" (articolul 10 din Regulamentul nr. 2842/98) [traducere neoficială] și, respectiv, „[c]onsilierul-auditor organizează și conduce audierile prevăzute de dispozițiile de aplicare a articolelor 81 [CE] și 82 [CE]" (articolul 4 din Decizia 2001/462). Din aceste dispoziții nu rezultă că numai consilierii-auditori pot contacta întreprinderile incriminate în vederea discuțiilor și în vederea informării cu privire la desfășurarea eventuală a unei audieri oficiale. O asemenea contactare, care se încadrează în activitățile administrative curente, nu aduce, așadar, atingere misiunii conferite consilierului-auditor.

125 Pe de altă parte, faptul că reclamanta a decis să nu solicite desfășurarea unei audieri orale nu poate fi considerată cooperare care să îi acorde dreptul la o reducere a cuantumului amenzii aplicate. Astfel, trebuie considerată cooperare care acordă eventual dreptul la o reducere a cuantumului amenzii în temeiul punctului 3 din liniile directoare o cooperare „efectivă a întreprinderii în cadrul procedurilor", și anume un comportament care a permis Comisiei să constate existența încălcării cu mai puțină dificultate și, dacă este cazul, să îi pună capăt (Hotărârea Curții din 16 noiembrie 2000, SCA Holding/Comisia, C-297/98 P, Rec., p. I-10101, punctul 36, și Hotărârea Curții din 10 mai 2007, SGL Carbon/Comisia, C-328/05 P, Rec., p. I-3921, punctul 83). Renunțarea la o audiere oficială, presupunând că ar permite Comisiei să nu întârzie adoptarea Deciziei, nu poate fi considerată cooperare în sensul punctului 3 din liniile directoare.

126 Mai mult, reclamanta nu poate susține că, întrucât a fost informată cu privire la investigație abia la 9 iunie 1999, Comisia a lipsit-o de o posibilitate de cooperare. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 125 de mai sus, o reducere eventuală a cuantumului amenzii aplicate unei întreprinderi în temeiul punctului 3 din liniile directoare presupune din partea acesteia o „cooperare efectivă". Or, în prezenta cauză, nu există niciun element care să permită să se concluzioneze în sensul că reclamanta era în măsură să recurgă la o asemenea cooperare din moment ce ea însăși susține că nu avea cunoștință de practicile incriminate.

127 Prin urmare, toate criticile referitoare la derularea procedurii administrative trebuie respinse.

Cu privire la respectarea obligației de motivare

128 Cu privire la susținerea referitoare la motivarea insuficientă a Deciziei în ceea ce privește aprecierea situației specifice a reclamantei, este suficient să se observe că din considerentele (194)-(197), (313)-(330), (352), (359), (404), (430) și (431) ale Deciziei rezultă că au fost indicate în mod clar de către Comisie elemente proprii situației reclamantei. O asemenea motivare îndeplinește cerințele articolului 253 CE, astfel cum a fost interpretat în jurisprudența menționată la punctul 73 de mai sus.

3. *Cu privire la motivul invocat în cadrul ședinței referitor la durata procedurilor administrativă și contencioasă*

129 În sfârșit, nu poate fi admisă nici argumentarea reclamantei invocată în cadrul ședinței potrivit căreia cuantumul amenzii aplicate trebuie redus luând în considerare durata procedurilor administrativă și contencioasă.

130 Astfel, în măsura în care acest motiv privește durata procedurii administrative desfășurate de Comisie, trebuie declarat inadmisibil în temeiul articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului în măsura în care acest motiv, care nu a fost invocat în cererea introductivă de instanță, nu poate fi considerat dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, în cererea introductivă de instanță și nu se bazează pe elemente de drept și de fapt care au apărut în cursul procedurii. Pe de altă parte, în contextul prezentei cauze, nu este necesară examinarea din oficiu a motivului întemeiat pe termenul nerezonabil al procedurii în fața Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 1999, SGA/Comisia, T-189/95, T-39/96 și T-123/96, Rec., p. II-3587, punctul 46, menținută prin Ordonanța Curții din 13 decembrie 2000, SGA/Comisia, C-39/00 P, Rec., p. I-11201, punctele 42-45).

131 Cu privire la contestarea duratei procedurii în fața Tribunalului, se impune constatarea că eventualul său caracter excesiv nu este de natură să afecteze legalitatea Deciziei cu privire la care Tribunalul este solicitat să se pronunțe. Rezultă că un asemenea motiv este inoperant.

4. *Cu privire la stabilirea cuantumului final al amenzii*

132 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 116-121 de mai sus, este necesară reformarea Deciziei, întrucât aceasta nu a acordat reclamantei beneficiul circumstanței atenuante privind rolul său exclusiv pasiv în încălcare, acordând însă în favoarea Concentra beneficiul acestei circumstanțe atenuante.

133 Cu privire la celelalte aspecte, considerațiile Comisiei expuse în Decizie, precum și metoda de stabilire a amenzilor aplicată în speță rămân nemodificate.

134 Prin urmare, cuantumul final al amenzii este calculat după cum urmează: cuantumul de bază al amenzii aplicate reclamantei (1 milion de euro) este redus cu 50 % pe baza circumstanței atenuante determinată de rolul său exclusiv pasiv în încălcare, rezultând un cuantum final de 500 000 de euro.

Cu privire la cheltuielile de judecată

135 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau la mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte

propriile cheltuieli. În împrejurările prezentei cauze, trebuie să se decidă ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Stabilește cuantumul amenzii aplicate CD-Contact Data GmbH la 500 000 de euro.

2) Respinge celelalte capete de cerere.

3) Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 30 aprilie 2009.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei . . . . . II - 1029

1. Întreprinderile în cauză . . . . . II - 1029

2. Procedura administrativă . . . . . II - 1030

Investigația privind sectorul jocurilor video (Cazul IV/35.587 PO Video Games) . . . . II - 1030

Investigația suplimentară privind în special sistemul de distribuție al Nintendo (Cazul IV/35.706 PO Nintendo Distribution) . . . . . II - 1030

Investigația inițiată în urma plângerii depuse de Omega Electro BV (Cazul IV/36.321 Omega – Nintendo) . . . . . II - 1031

3. Decizia în litigiu . . . . . II - 1033

Procedura și concluziile părților . . . . . II - 1037

În drept . . . . . II - 1038

1. Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 81 CE, a obligației de motivare, precum și pe o eroare vădită de apreciere . . . . . II - 1039

Argumentele părților . . . . . II - 1039

Aprecierea Tribunalului . . . . . II - 1042

Cu privire la existența unei încălcări a articolului 81 alineatul (1) CE . . . . . II - 1042

Cu privire la existența unei încălcări a obligației de motivare . . . . . II - 1050

2. Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor bunei administrări, egalității de tratament și proporționalității, precum și pe încălcarea obligației de motivare II - 1051

Argumentele părților . . . . . II - 1051

Aprecierea Tribunalului . . . . . II - 1055

Cu privire la respectarea principiilor egalității de tratament și proporționalității în stabilirea cuantumului amenzii aplicate reclamantei . . . . . II - 1056

— Cu privire la stabilirea cuantumului de bază al amenzii: repartizarea întreprinderilor în cauză în vederea stabilirii cuantumului de plecare specific al amenzii și a duratei participării la încălcare . . . . . II - 1058

— Cu privire la existența unor circumstanțe atenuante și la respectarea principiului egalității de tratament în această privință . . . . . II - 1062

Cu privire la respectarea dreptului la apărare al reclamantei și a principiului bunei administrări . . . . . II - 1064

Cu privire la respectarea obligației de motivare . . . . . II - 1066

3. Cu privire la motivul invocat în cadrul ședinței referitor la durata procedurilor administrativă și contencioasă . . . . . II - 1066

4. Cu privire la stabilirea cuantumului final al amenzii . . . . . II - 1067

Cu privire la cheltuielile de judecată . . . . . II - 1067